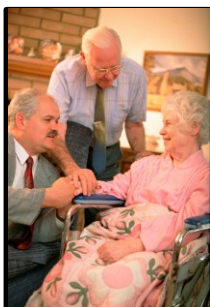




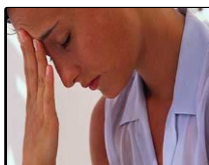
ЄВАНГЕЛІЙСЬКА ПРАВДА

№ 44. 2012 рік

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛІЙСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА



ст.1-2 проповідь



Що це за страшне слово "дисципліна"?



ст.3-4. Стаття "Початок церковної дисципліни"



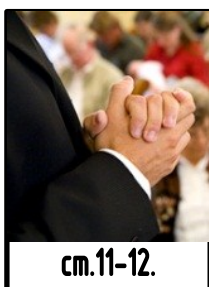
ст.5-6. Стаття Що таке "ключі Царства Божого"?



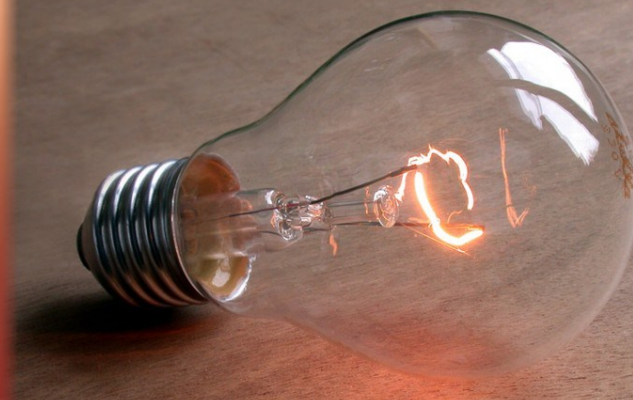
ст.7-8. Свідчення Дисципліна в практичному використанні



ст.9-10. Стаття "Сухожилля церкви: Біблійні принципи церковної дисципліни"



ст.11-12. Сповідь дякона церкви.



Ви бо були колись темрявою, тепер же ви світло в Господі, поведіться, як діти світла (Еф.5:8)

Що робити з гріхами наших ближніх?

А коли прогрішиться твій брат проти тебе, іди й йому викажи поміж тобою та ним самим; як тебе він послухає, ти придбав свого брата. А коли не послухає він, то візьми з собою ще одного чи двох, щоб справа всляка ствердилась устами двох чи трьох свідків. А коли не послухає їх, скажи Церкві; коли ж не послухає й Церкви, хай буде тобі, як поганин і митник! (Матв.18:15-17)

Текст, який ми прочитали, дуже не простий і в ньому міститься декілька важких моментів. Мало того, ці слова Ісуса видаються людям настільки важкими, що мало хто їх хоче чи може дотримуватися, особливо в наш час. Проте, в кожній громаді настільки важливо це виконання слів Господніх, що без тієї єдності, без миру та порозуміння в громаді вся справа розбудови церкви може просто рухнути. Як багато у нас є проблем пов'язаних з цими словами Ісуса! Як багато церков страждають через те, що члени громади не виконують настанови Господні! Як багато проблем може наробити одна образа, одне непростення, одне небажання визнавати свої гріхи та каятися в них.

Чому для мене цей текст є важким? Я просто не розумію, яким чином може прогрішитися брат на брата, що потрібно аж на стільки суворо докопуватися до істини та вияснити обставини. Я дуже добре пам'ятаю слова Ісуса, де Він не один раз повторював: «Коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших» (Матв.6:15). Пізніше апостол Павло також нагадував всім християнам: «Та брат судиться з братом, і то перед невірними! Тож уже для вас сором зовсім, що суди між собою ви маєте. Чому краще не терпите кривди? Чому краще не маєте шкоди? Але ви самі кривду чините та обдираєте, та ще братів...» (1Кор.6:6-8). Тому, що це за християнин такий, який має образу на свого брата? Що це за віруюча людина, яка не може пробачити? Що це за дитина Божа, яка не може стерпіти, переступити через свої принципи та образи, і просто простити?

Але, на жаль, практика нашого життя показує, що не все є так прекрасно у відносинах між людьми, які називають себе християнами. Часто чути про образи, невдоволення, неприязнь і тому подібне. Особлива проблема з плітками, бо в 90% випадків, а то і більше, люди один одного обговорять, осудять, пустять плітки, і дуже мало людей зможе втриматися від такої спокуси - насолити комусь у відповідь. ➔



Напевно саме тому, знаючи людську гріховну натуру, Ісус дає правила для вирішення проблеми, щоб допомогти виправити ситуацію, щоб подолати гріх, який ми можемо бачити в наших ближніх. Саме тому ці настанови нашого Господа використовують у більш ширшому контексті, не лише коли брат прогрішиться проти брата, але й коли просто ми можемо помічати явний гріх у брата чи сестри. Все це було дано для єдності та миру один з одним.

Перед цим Ісус розповів історію про овечку, яка загубилася. Пастух обов'язково піде шукати її і коли знайде, то буде мати радість велику. Людина, яка згрішила, брат чи сестра по вірі – це також загублена овечка, яка через свій гріх, який можливо і не помічає, відбилася від отари, заблукала. І було б дуже добре, якби брати і сестри переживали один за одного, допомагали один одному очищатися від гріхів, і не заблукали. До такої заблукалої овечки має прийти той, хто знає її гріх. Потрібно йти з пасторською любов'ю та піклуванням і з одною єдиною метою – повернути таку людину на правильний шлях. Апостол Павло ще додає до цього: **«Браття, як людина й упаде в який прогріх, то ви, духовні, виправляйте такого духом лагідності, сам себе доглядаючи, щоб не спокусився й ти! Носіть тягарі один одного, і так виконаєте закона Христового»** (Гал.6:1,2).

На жаль, сьогодні в християнських церквах дуже рідко виконується ця настанова Бога, саме так, як сказав Господь. З одного боку мало є цього піклування один про одного, мало є справжньої турботи щоб виправити брата чи сестру, настановити, повернути на істинний шлях. Людина може зробити гріх і не помічати за собою такого. Людина може нанести шкоду чи образу для іншої людини, нічого не підозрюючи. І справа тут вже зовсім не в образі чи провині проти когось, важливо виправити таку людину, щоб вона своїми діями чи словами не принесла для інших людей шкоди. Як брати та сестри, ми справді повинні турбуватися за духовний стан один одного, виправляти, підказувати, допомогти у боротьбі проти гріха.

Що ж у нас насправді є? Якщо хтось оступиться, чи згрішить – відразу про це буде повідомлено всіх, кого завгодно, тільки не саму цю людину. Мало хто подасть руку допомоги. Натомість буде осуд, плітки, образи. Хтось ще й може порадити, що в когось справи гірше ніж у нього. І в результаті така людина може взагалі відійти від церкви, від віри.

З іншого боку в багатьох церквах є багато таких, які б самі всіх виправляли, всім вказували на гріхи, у всіх бачили б скалку в оці, але колоди у власному не хочуть помічати. Завдання, яке ставить Ісус у цих віршах, полягає в тому, щоб допомогти брату чи сестрі підвестися з гріха, а не ще більше осуджувати та величатися над грішником.

Які три кроки для подолання гріха пропонує Господь? По-перше, і це ми всі

повинні запам'ятати, потрібно поговорити з людиною сам на сам. В нашому тексті написано: «іди й йому викажи поміж тобою та ним самим». Не йти спочатку і розповідати всім зацікавленим, але поговорити один на один з тим, хто вчинив недобре. Якби всі б так робили, як казав Господь, у нас не було б пліток. Завдання християнина – допомогти своєму брату чи сестрі, бо інколи людина може зробити гріх і не помічати за собою таких речей, тому ми маємо братів і сестер по вірі, які мають допомогти та виправити.

Якщо ж людина не захоче чути зауваження та визнати свої провини – Ісус каже взяти з собою одного чи двох свідків, щоб разом вплинути на людину. Можливо, ці свідки знайдуть більш вагомі аргументи та переконливі слова, чи будуть мати якісь інші варіанти вирішення тієї проблеми. Знову ж таки, ціль цих людей має бути: з любов'ю та опікою допомогти людині позбутися того гріха, який заважає братерським відносинам. Свідки беруться не як прокурори, які йдуть звинуватити людину, яка поступила несправедливо. Насправді, ці свідки мають бути як арбітри чи судді у справі примирення. Одному буває важко підняти людину, яка впала у гріх, а вдвох чи втрох це може вдатися. Ось до такої праці в любові закликає нас Господь.

Зверніть увагу, що до цього моменту Ісус не вмішував сюди пастора і всіх інших членів громади. Це вже буде далі. Але не треба думати, що лише пастор має бігати від одного члена церкви до іншого і всіх примиряти. Пастор може навіть і не знати таких справ. Члени церкви мають самі переживати один за одного. Лише у другому кроці можна використати пастора як свідка і то не обов'язково, бо, можливо, є брати чи сестри в церкві, які краще можуть вплинути на ситуацію і людина більше їх може послухати.

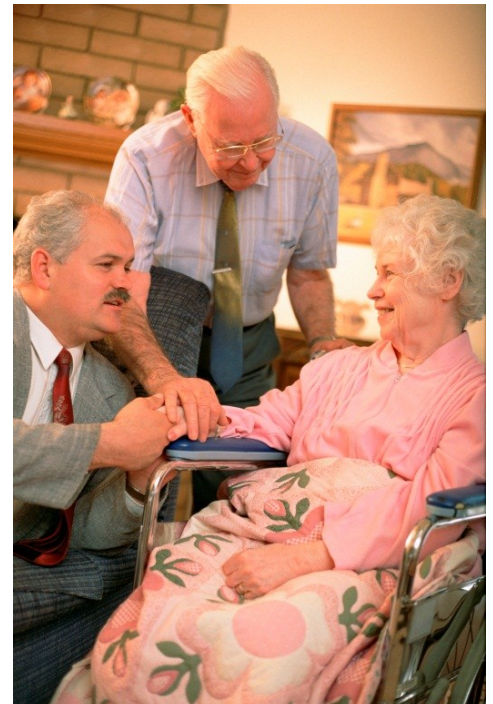
Якщо ж та людина не хоче бачити свого гріха, якщо не хоче розкаятися і змінити своєї поведінки, тоді ця справа може бути передана на розгляд у громаду. Що означають ці слова Ісуса? Розповісти дивну новину для всіх членів церкви? Насправді, лише в цьому третьому кроці пастор та пресвітери можуть бути поінформовані про таку проблему і завдання церкви на цьому етапі – молитися за того брата чи сестру, яка оступилася. Через спільну молитву в громаді всіх братів та сестер Бог може вплинути на серце грішної людини. Молитва гасить вогонь, ламає стріли лукавого та посилює роботу Духа Святого в серці людини. Саме такої молитви потребує той, хто прогрішився.

Якщо ж ситуацію не можна змінити, якщо упавша в гріх людина не чує та не реагує на всі ті аргументи братів та сестер, тоді Ісус каже: «хай буде тобі, як поганин і митник!» Що означають ці слова Ісуса? На перший погляд може здатися, що потрібно відсторонитися від такої людини, як від безнадійного грішника та виключити таку людину з церкви. Але, насправді, Ісус ніколи не встановлював рамок

для прощення. Згадайте, як Ісус сам відносився до митників та грішників? Може сторонився їх, чи не хотів спілкуватися з ними? Навпаки, саме таким людям Ісус приділяв найбільше уваги, бо він розумів, що не здорові потребують лікаря, але хворі. Ісус не вважав таких людей безнадійними, Він багато зробив, щоб повернути їх до покаяння, привести їх до визнання своїх провин та дати їм можливість отримати прощення та спасіння. Ісус помер на хресті і за таких людей, і до таких людей простягнута Божою спасаюча рука. Ісус віддав своє життя за кожну свою дитину, і навіть якщо ця дитина оступилася, навіть якщо вчинила гріх і здавалось би ніякі методи не допомагають – не треба думати, що Бог так просто вижене свою дитину, за яку заплатив велику ціну на Голгофі. Якщо це є Божою дитиною, Він все зробить, щоб настановити її на праведний шлях. Церкві і кожній людині про це ніколи не потрібно забувати, щоб ми не перетворилися на суддів, які краще за Бога знають, що робити.

Брати і сестри, ця настанова Ісуса Христа дуже важлива для нашого життя, для єдності та миру один з одним. Ісус закликає нас піклуватися один про одного, прощати, переборювати ті всі образи, мати мир та порозуміння, а також з любов'ю ставитися до людини, яка вчинила гріх. Ключове слово у нашому тексті є любов. Хоч воно жодного разу не згадується, проте саме так Ісус відносився навіть до найбільших грішників та митників і саме так вчив ставитися один до одного своїх послідовників. Якщо ж у наших словах чи ділах немає любові, тоді не потрібно в когось шукати скалку, а натомість спочатку зі свого ока виїняти колоду. Нехай Господь нам допоможе з любов'ю ставитися один до одного, підтримувати, виправляти, наставляти та укріпляти наших братів і сестер по вірі.

*Мурза В.В.
Пастор УЄРЦ м. Свалєва*





Що це за страшне слово «дисципліна»?



Шановні читачі. Як ви самі вважаєте, чи потрібна дисципліна в церкві? Інше питання для порівняння: чи потрібна дисципліна в сім'ї, чи, можливо, нехай кожен робить те, що йому заманеться? Чи потрібна дисципліна в школі чи на роботі? Думаю, кожен з вас може сказати, що дисципліна обов'язково потрібна, бо інакше не буде порядку, натомість буде всюдозволеність. Справа з церквою ідентична – тут також потрібен порядок та дисципліна. Можливо, це слово і лякає багатьох, але не можна допускатися до того, що члени церкви будуть жити в гріхах. Якщо людина називає себе християнином і в той же час живе у гріхах – в такій ситуації потрібно щось робити, інакше яке враження церква буде справляти на інших людей, які будуть лише насміхатися з такої церкви. Чи захочуть інші люди прийти в таку церкву? Виходить так, що гріхи однієї людини можуть впливати на інших.

На жаль, у нашому народі, у середовищі традиційних церков мало хто чув, що таке церковна дисципліна. Люди думають, що можна прийти до церкви, посповідатися, а далі знову жити у гріхах. Ви коли-небудь бачили у традиційних церквах, щоб двоє чи троє людей йшли до людини, яка живе у гріху, щоб з любов'ю допомогти такій людині вибратися з болота гріха? Особисто я не знаю жодного такого випадку. Людина може бути пропащим алкоголіком і її слова ніхто не скаже. Його і похоронять як саму благочестиву людину. Але, не дай Бог, цей чоловік піде в якусь протестантську церкву, осуду буде багато.

Чи потрібно щось робити, якщо член церкви має проблеми з алкоголем? «А хто ж їх не має?» - запитаєте ви. Насправді, важко говорити про дисципліну в церкві, де більше 90% членів церкви полюбують власні гріхи. Ось в такому середовищі живе наш народ.

Я намагався знайти які правила та методи дисципліни в Православній церкві, але перечитавши різну інформацію, так нічого і не знайшов. Напевно, там її немає. Цікаво, як я прочитав, що по правилах цієї церкви, якщо людина пропустила одну недільну службу, то її потрібно виключити з церкви. Гарно написано, але на практиці ніхто ж цього не робить.

Ситуація з церковною дисципліною в протестантських церквах також досить цікава. Я намагався знайти в Інтернеті хоча б одну історію, де були б зловживання цією частиною церковного життя, але не знайшов жодної. Справа не в тому, що такого немає, навпаки, люди не говорять про це. На жаль, у протестантських церквах є чимало перегибів з дисципліною з іншої сторони. У деяких громадах є своєрідні шпигуни, які спостерігають один за одним, а потім все доносять старійшинам. У багатьох громадах створені братерські ради (своєрідні судді), які скрупульозно досліджують кожен гріх та поступок. Інколи така картина нагадує радянські часи зі своїми «стукачами» та партійними зборами, де промивали кістки всім грішникам.

У деяких деномінаціях пастори наділені великою владою і використовують церковну дисципліну, як їм заманеться, на свій розсуд. Когось можуть виключити з церкви за бунт. Невідомо, проти кого був цей бунт, але зате причина є. Часто виключають з церкви людину, яка вступає у шлюб з невірним. Через пару місяців така людина ніби розкаюється, потім її приймають назад. Питання: «За що виключали?» Якщо шлюб з невірним – це гріх, тоді чому приймають назад таку людину?

Проблеми з дисципліною в церквах справді існують, тому давайте крок за кроком розглянемо, що Слово Боже говорить нам про це. А що, коли дисциплінарні заходи потрібно приміняти до вас особисто?



Початок церковної дисципліни

Встановленню ефективної церковної дисципліни заважають наступні основні причини:

1. Люди не знають того, що дисциплінування приносить користь.
2. Люди не знають, які саме гріхи повинні каратися.
3. Люди бояться його наслідків.
4. Люди вважають, що дисциплінування - це вигнання з церкви, церковний суд і прояв нетерпимості.
5. Люди не знають хороших прикладів, яким вони могли б наслідувати.
6. Боязнь наслідків. Багато пасторів не застосовують дисциплінарних церковних заходів через те, що бояться проблем у церкві, або що в церкві відбудеться розподіл.
7. Ігнорування необхідних процедур.
8. Прагнення ухилитися від вирішення проблем.

Труднощі, пов'язані з проведенням церковного дисциплінування, дуже часто здаються несумісними із загальними цілями і завданнями, що стоять перед церквою. Ці проблеми ведуть нас у сторону і віднімають у нас настільки цінні сили та час.

Звичайно, проблеми можна намагатися не помічати, але вони від цього не зникають. І якщо ми їх намагаємося

не помічати, то вони тільки накопичуються і ускладнюються. Деякі проблеми можуть ніби "зникнути самі собою", але якщо вони не були вирішеними, вони все одно дадуть про себе знати пізніше, завдавши шкоди як членам церкви, так і її керівництву.

Питання дисципліни в історії церкви

У першоапостольській Церкві дисциплінування було визнано необхідною; вона широко застосовувалася на практиці і служила ознакою істинного, Біблійного християнства. Питання церковної дисципліни займали важливе місце і в період після апостолів, впродовж двох або трьох століть, і це видно з того, з якою серйозністю обговорювалися питання, які гріхи можуть бути прощені, якщо вони зроблені після покаяння. Коли гоніння на християн посилювалися, виникло питання, як ставитися до тих, хто під тиском відрікся від віри в Христа, але потім щиро покався. Чи можна було відновлювати таких в церкві, і якщо так, то на яких умовах?

Апостольські постанови (252-270 pp.)

Ці та інші питання призвели до того, що була розроблена система церковного покарання. У відповідності з так званими "Апостольськими постановами", прийнятими в Сирії в 252-270 pp. Р.Х., людина, яка згрішила повинна була постати перед церквою, де відбувалося ретельне розслідування того, чи згрішила вона насправді, і якщо



згрішила, то її відлучали від церкви на строк від двох до семи тижнів, в залежності від тяжкості гріха. Тільки після цього людина відновлювалася в правах і могла мати повне спілкування з церквою. Той, хто знаходився під таким церковним покаранням повинен був довести плоди щирого каяття - сидіти біля церковних дверей з роздертим одягом і з посипаною попелом головою.

Четверте століття

До четвертого сторіччя в церкві була розроблена чітка система церковного покарання з докладним описом необхідних дій та кроки відновлення такої людини в церкві. У цей час ставлення до гріха було дуже серйозним, і покарання, особливо за такі тяжкі гріхи такі, як убивство, перелюб і розпусту, було дуже суворим.

Середні століття

У середні століття, завдяки швидкому зростанню числа ченців, все більший вплив стала завойовувати точка зору, що гріх має бути обговорено між тим, хто згрішив і священником. Церковний розгляд більше не був потрібний і публічне сповідання більше не допускалося. Людині, яка згрішила, не потрібно було показувати плоди істинного покаяння. Сповідь відбувалася таємно перед одним священником. І тільки в особливих випадках вимагався суспільний розгляд.

IV Вселенський собор (1215 рік)

На цьому соборі було прийнято рішення, що члени церкви повинні в обов'язковому порядку раз на рік здійснювати сповідь. Той, хто хоча б раз на рік не з'являвся на сповідь до священника, того виганяли з церкви, і йому відмовляли в праві бути похованим за християнським обрядом.

Реформація

Хоча Мартін Лютер рішуче відкинув такі церковні безглуздості, як індульгенції (відпущення гріхів, які могли бути вчинені в майбутньому), до питань церковної дисципліни він ставився з певною нерішучістю. Його "Кірхенорднунг" ("Церковний порядок") не містить жодних конкретних вказівок про покаяння, сповідання або покарання за нерозкаяний гріх, так само як і можливість виключення з церкви. Однак, сам Лютер застосовував заходи церковного дисциплінарного впливу і закликав до цього інших. Він вважав, що в питаннях викриття та виправлення основну роль має відігравати Слово Боже, а відлучення від церкви має бути тільки крайньою мірою покарання. У декількох випадках він наполягав на тому, що той, хто не кориться церковній забороні брати участь у Вечері Господній були віддані під юрисдикцію цивільних властей і були вислані з міста.

Швейцарський реформатор Ульріх Цвінглі був більш агресивним у питаннях церковної дисципліни. Він вважав, що цивільна і церковна влада мають бути єдині, і що питаннями церковної дисципліни повинні займатися не тільки церковні служителі, але й міська влада. Міська ж влада мала право виносити вироки.

Один з реформаторів, Жан Кальвін, вніс дуже великий внесок у розвиток церковного порядку і дисципліни. Питання церковної дисципліни для нього були настільки важливими, що умовою для свого повернення до Женеві у 1541 році він поставив прийняття його точки зору з цих питань. Він наполягав на незалежності церкви від цивільної влади, однак шукав у них підтримки, коли мова йшла про покарання тих, хто порушив церковну дисципліну.

У "Бельгійському віросповіданні" (1561 рік) написано, що церковна дисципліна є ознакою істинності церкви: «Справжню Церкву не важко розпізнати за такими ознаками: чи проповідується в ній чисте євангельське вчення; чи правильно вона виконує Таїнства згідно із Христовими заповідями; чи застосовується церковна настанова для покарання гріхів». "Гейдельберзький Катехізіс", написаний в 1563 році також наполягав на необхідності дотримання дисципліни в церквах. У "Вестмінстерському визнанні віри", написаному в 1646 році, є цілий розділ під назвою: "Про церковну дисципліну".

Розглядаючи питання церковної дисципліни в історичній перспективі аж до теперішнього часу, ми приходимо до незаперечного висновку, що в християнських церквах завжди застосовувалися виправні дисциплінарні заходи. Те, що це питання перебуває сьогодні в нехтуванні, не може затьмарити того факту, що в минулому Церква намагалася зберігати свою чистоту і виправляти членів церкви, які прогрішилися.

Гріхи, що вимагають покарання

Які ж гріхи церква повинна вважати гідними покарання? Я не знаю жодної деномінації і жодного віросповідання, яке перераховувало б гріхи, що заслуговують церковного покарання. У Біблії, однак, наведені декілька списків гріхів, які можуть послужити підставою для знаходження відповіді на це питання. Чи повинна церква скласти список гріхів, що вимагають дисциплінарного стягнення? Чи повинні такі заходи застосовуватися до всіх або тільки до деяких? На ці запитання відповідає Ап. Павло: «Браття, як людина й упаде в який прогріх, то ви, духовні, виправляйте такого духом лагідності, сам себе доглядаючи, щоб не спокусився й ти!» (Гал.6:1)

Зверніть особливу увагу на слова "в який прогріх". Ясно, що він не виділяє якісь особливі гріхи. Ту ж саму думку, очевидно, висловив і Ісус Христос в Матв. 5:23-24, де Він наказує Своїм слухачам примиритися зі своїм братом перш, ніж звертатися до Бога. Говорячи про гріх, Він вжив слово "щось".

Гріхи, що вимагають церковного покарання можна розділити на чотири категорії: порушення Христової любові, єдності, законів істини. Порушення любові - це особистий гріх проти брата або сестри (див. Матв. 5:23-24). Порушення християнської єдності - це такі дії, які порушують мир в церкві (Рим. 16:17; Тит. 3:10). Порушення християнського закону або християнської моралі - це порушення етичних правил, встановлених в Старому і Новому Завітах, і в даному випадку перерахування гріхів, які ми знаходимо в Св. Письмі, допомагають нам встановити ті дії і вчинки, які являють собою гріхи даної категорії. Порушення християнської істини - це відкидання важливих Біблійних доктрин, і Біблія називає це ересьми (1 Тим. 6:3-5; Тит. 3:10; 2 Іван. 7-10).

Церква в наш час повинна звернути увагу на християнську дисципліну. Вона ключ до ефективних взаємовідносин в сім'ях, в церквах і в світі, оскільки церковне дисциплінування направлено на виправлення, а не на осуд. Дисциплінарне стягнення повинно слідувати відразу ж після прогрішення і тоді воно матиме найсильніший вплив на майбутню поведінку. Воно сприяє тому, щоб віруючі мали правдиву любов (див. Ефес. 4:15).

Чи виявляє сучасна церква турботу про дотримання дисципліни? Ісус Христос дбав про це. І Його послідовники повинні піклуватися про свою чистоту і готовність зустріти Його, коли Він знову прийде на землю.

Що таке ключі Царства Божого?

Слово "ключ" є досить образним. Всі чудово знають, що ключі використовуються для того, щоб відкривати і закривати двері будинків, кімнат, шаф, автомобілів та складів різних речей. Ключі дають доступ в якесь певне місце чи сферу діяльності. Це ж саме стосується і Царства Небесного, так як це є сфера, куди не так просто потрапити. Щоб потрапити в це Царство, потрібні ключі. Декому дозволено туди увійти і зазнати втіхи від переваг прощення, відновлення, життя і слави, тоді як іншим не дозволено тому, що двері для них закриті.

Хто володіє ключами Царства? Писання роз'яснює, що саме Ісус Христос має силу ключів. В Об.1:18 сказано, що Він **"має ключі від смерті і аду"**. В Об.3:7 говориться, що Він має **"ключа Давидового, що Він відчиняє – і ніхто не зачинить, що Він зачиняє – і ніхто не відчинить"**. Для того, щоб зрозуміти суть Давидового ключа, нам потрібно звернутись до Іс. 22:15-25, де робиться посилання на той факт, де Господь забирає ключ Давида у Шевна, який став невірним, і дає Еліякіму. Він буде тим, хто і визначатиме, хто буде мати доступ до царя, а хто і ні. Таким же чином, але в глибшому смислі, тепер Христос визначає кому мати доступ до Бога Отця, до Його присутності і Його Царства.

Проте це ще не кінець цієї справи, так як Писання показує, що Господь не тримає силу ключів тільки для Себе. Своєю найвищою мудрістю Він вирішив доручити цю силу Своїй церкві на землі. Петру, як представнику апостолів і служителю церкви, Він каже: **"І ключі тобі дам від Царства Небесного, і що на землі ти зв'яжеш, те зв'язане буде на небі, а що на землі ти розв'яжеш, те розв'язане буде на небі!"** (Мт. 16:19). Те, що ці ключі були дані не тільки Петру, як цьому вчить Рим, можна побачити з дальших заміток таких, як в Мт.18:18, де сказано для церкви: **"Що тільки зв'яжете на землі, зв'язане буде на небі, і що тільки розв'яжете на землі, розв'язане буде на небі"**, і в Ів. 20:23, де сказано для апостолів: **"Кому гріхи простите, – проститься їм, а кому затримаєте, – то затримається"**.

Цих слів нашого Спасителя достатньо, щоб показати те, що Він дарував велику і грізну силу Своїй церкві на землі. Ці сили повинні використовуватись дуже обережно, мудро, навіть із страхом і тремтінням; однак ігнорувати їх не можна. Хоч це дуже часто трапляється сьогодні в багатьох церквах. Вони нехтують силою ключів, які Христос довірив їм, чи то через неправильний погляд на братську любов, чи тому, що вони відчують, що присутність гріхів у житті кожного не дає їм права переконувати нестійких та невірних, які є серед них.

Проте, така позиція суперечить точним велінням Самого Христа. Він віддав ключі церкві, і якщо вона відмовляється використовувати їх, тоді вона винна в недосвідченості і непокорі.

Якщо вже кожен знає, що таке ключі і яка їх функція, потрібно звернути увагу на їх кількість та точну природу цих ключів, як духовних засобів спілкування. Катехізис наголошує, що є два основні ключі і це "проповідь Святої Євангелії" і "християнська дисципліна".

Перший ключ, це є проповідання, і тут виникає кілька запитань. Яким чином проповідь діє, як ключ? Як можуть прості слова відкрити або закрити дорогу в Царство? У відповідь потрібно сказати, що саме через проповідання людям говорять про Царство, а Дух переконує людей в тому, що це Царство реальне і що людей ведуть до віри в

Гейдельберзький Катехізис

Запитання 82: Чи можна допускати до Вечері Господньої тих, хто своїми словами та вчинками свідчить, що вони невірні та безбожники?

Відповідь: Ні, це б зганьбило Божий заповіт і викликало Божий гнів на всю громаду (1 Кор. 11:17-32, Пс. 50:14-16, Іс. 1:11-17). Тому, згідно повеління Христа і Його Апостолів, християнська Церква зобов'язана виключати таких людей, застосовуючи „ключі Царства“, доки ці люди не змінять свого життя.

Запитання 84: Як саме проповідь Євангелії відкриває та закриває Царство Небесне?

Відповідь: Згідно повеління Ісуса Христа Царство Небесне відкривається через проповідь та прилюдне оголошення всім віруючим, кожному і всякому, того, що кожен раз, коли вони приймають євангельську обітницю істинною вірою, Бог дійсно прощає всі їхні гріхи завдяки звершенню справи Христа. Царство Небесне, однак, і закривається через проповідь та прилюдне оголошення невірним та лицемірам того, що гнів Божий і вічний осуд передбачають на них, доки вони не розкаються. Божий суд як в земному, так і у вічному житті ґрунтується на цьому євангельському свідченні. (Матв. 16:19, Ів. 3:31-36, Ів. 20:21-23)

Запитання 85: Як саме Царство Небесне закривається та відкривається через християнську дисципліну?

Відповідь: Згідно повеління Ісуса Христа Ті, хто називає себе християнами, але проповідує нехристиянське вчення або живе не по-християнськи, хто не зважаючи на численні поради в дусі любові відмовляється облишити свої помилки та нечестя, хто після попереджень церкви, подто її служителів, не реагує на братерські застереження та умовляння, мають бути виключеними з християнської спільноти (спілкування), а саме: їх не допускають до участі в таїнствах. І Сам Бог виключає таких з Царства Христового (Матв. 18:15-20, 1 Кор. 5:3-5, 1 Кор. 5:11-13, 2 Сол. 3:14-15). Якщо ж вони обіцяють виправитися і проявляють справжні перемени, то приймаються назад як співники Христа і як члени Його Церкви. (Лук. 15:20-24, 2 Кор. 2:6-11)





Царя цього Царства, і що вони стануть громадянами Царства. Всі, хто захоплений проповіданням, мають доступ до Царства. І навпаки, всі, хто відмовляється вірити проповіданню або тільки збираються повірити, відчують, що Царство для них закрито. А це означає, що "гнів Божий і вічний осуд перебувають на них".

Все це в досить драматичний спосіб, підкреслює, що проповідання не є якоюсь незначною діяльністю. Багато хто зневажає проповідання, проповідників і стверджує, що все це не має сьогодні великого значення і цінності. Є навіть такі, що називають себе віруючими, але наполягають на тому, щоб на богослужіннях переважали спів, молитви, свідчення та інші елементи, а проповіді були скорочені. Проповідання є надокучливою діяльністю, а проповідники - це надокучлива купка людей. Таке звинувачення могло б бути і не зовсім фальшивим, але факт полягає в тому, що Писання покладає на проповідників та проповідання величезну відповідальність (Рим.10:14-17). Церква, яка не визнає цього, підриває своє майбутнє. Якби проповідання не займало центральне місце в богослужінні, то віра і слухачі досить сильно постраждали б. Обіцянка Євангелії повинна проголошуватись, її треба слухати і вірити в неї. Її не можна витіснити літургічною "вознею".

Крім ключа проповідання є ще і ключ дисципліни. У зв'язку з цим ключем, потрібно сказати, що "дисципліна" є фундаментальною біблійною концепцією, яка діє в різних контекстах. Існує особиста дисципліна, яка навчає, що кожен віруючий повинен перевіряти себе. Наше життя це постійна боротьба проти диявола, світу і нашої плоті. Ми повинні протистояти дияволу і його хитрощам (1 Пет.5:9).

Ми є в цьому світі, але ми не повинні бути "від" цього світу і нести любов до пожадливості тілесної, пожадливості очам і пихи життєвої (1 Ів.2:15-17). Стосовно тіла нашого, то ми повинні протистояти його стремлінням до нечестивості, ідолопоклонства, заздрості, чвар і п'янства (Гал.5:19-21).

Стосовно самодисципліни Біблія наголошує на необхідності взаємної дисципліни. Християни не є островами, не самі по собі. Вони не повинні бути ізольованими, відокремленими і байдужими людьми, коли йдеться про нужди інших віруючих. Вони піклуються один про одного. Вони призвані любити своїх друзів віруючих, **"тішитися з тими, хто тішиться і плаче з тими, хто плаче", "думайте між собою однаково", "не величайтеся, але наслідуйте слухняних", "живіть в мирі зо всіма людьми"** (Рим. 12:15, 16, 18). Вони також повинні **"носити тягарі один одного, і так виконувати закону Христового"** (Гал.6:2).

А якщо віруючий живе в гріху і неправді відносно іншого віруючого?



Як потрібно поступати в такому випадку? Наш Спаситель дав чіткі інструкції стосовно таких випадків у Матвія 18. Там Він говорить, що потрібно самому йти до такого брата і говорити з ним з надією, що він вислухає і покається. Якщо ж ні, то потрібно брати одного або двох віруючих, як свідків. Якщо і це не принесе змін на краще, то треба

розповісти церкві, але не всій громаді, а тільки служителям. Вони повинні вирішити, як поступати з цим заблудлим братом.

Стосовно взаємодисципліни, то важливим є те, що Господь не говорить, що проблему потрібно виносити на обговорення церкви і що це є єдиною надією, а що це є остання надія. Як початківці, ми повинні самі постаратися самі вирішити проблему з залученням якомога меншої кількості людей. Це означає, що про гріх нашого брата не можна говорити чи обговорювати за його спиною. Це потрібно робити віч-на-віч. Господь надіється, що в нас є достатньо любові до нашого брата, щоб підійти до нього прямо і таємно від інших. Нашою ціллю є відновлення, а не наклеп.

Як же бути, якщо такий персональний підхід не вдається? А якщо і залучення свідків нічого не дасть? Тоді немає нічого іншого, як вдатися до третього і останнього способу дисципліни, яким є церква або церковна дисципліна. Те, що така дисципліна є біблійною, вже говорилося нами у зв'язку із словами нашого Господа і Спасителя. Це підтверджується, коли старанно читати послання апостола Павла в Рим.16:17; 1 Кор.5; 2 Сол.3:6,14; Тит. 3:10.

Як повинна церква наказувати? Використовуються різні кроки. По-перше, церковні служителі чи старшини повинні застерігати і попереджувати порушника (Мт.18:17; 1 Сол.5:14). Якщо це не приводить до справжнього каяття, якщо неслухняний брат чи сестра є членом церкви, тоді він чи вона не допускаються до таїнств. Якщо таке рішення, разом з іншими, не приводить до справжнього каяття, тоді

не залишається нічого іншого, як відлучення від церкви. Такі вирази в Писанні, як "зв'язувати", "уникати", "не мати з ним відносин", є синонімами відлучення (Мт.18:18; Рим.16:17; 1 Кор.5:5; 2 Сол.3:14).

У цілому, церковна дисципліна є дуже важливою справою. І вона повинна бути обов'язковою, якщо церква хоче залишатись церквою в повному розумінні цього слова. Чому? По-перше тому, що цього вимагає Господь Ісус Христос. По-друге тому, що це основний спосіб захисту святості церкви і репутації Господа (1Пет.1:15). По-третє, це відверне грішника, якщо інші засоби не вдалися (1Кор.5:5). І четверте, це вбереже громаду від гніву Господнього (1 Кор.10:6-13).



Запитання для особистого вивчення

- Хто є вічний власник ключів? (Об.3:7) Кому Він довірив Свою владу над ключами, одному Петру, чи іншим апостолам також? (Мтв.16:17-19; 18:18; Ів.20:23)
- Чому є важливе проповідування? (Іс.52:7; Рим.10:14-17) Як має громада поводити себе, коли проповідується Слово Боже? Що повинні робити члени церкви з проповіддю?
- Що Христос дав для Павла і інших проповідників? (2Кор.5:18-21) Що це значить? Яке ставлення Павла до себе і до інших проповідників? Який є основний зміст цієї проповіді?
- Які є цілі дисципліни? (Ісая 6:3; Ефес. 5:27; Матв.18:12-13)
- Коли людина публічно визнає свою віру, які обов'язки вона тепер має по відношенню до Господньої служби і дисципліни в церкві?
- Які обов'язки ти маєш, як віруючий, проти того, який помиляється? (Євр.10:24) Виберіть правильну

відповідь: ти повинен застерігати його, говорити з ним, засуджувати його, молитися за нього, любити його, ненавидіти його.

- Які неправильні вчення чи ідеї можуть привести до дисципліни? Які неправильні вчинки приведуть до дисципліни?
- Чому мають бути старійшини в церкві і що вони мають робити?
- Що таке особиста дисципліна, громадська та церковна дисципліна?
- Церковна дисципліна є примусовою чи вибірковою?
- Як би ви відповіли на твердження людей, які є проти церковної дисципліни? А) дисципліна є образлива тому, що вона сувора і нелюб'язна? (1Кор.5; 2Кор.2:6-11) Б) дисципліна є самовпевнена, бо ми не маємо право судити серця ближніх? (Матв.7:15-20) В) дисципліна є втручанням, бо ми втручаємося у справи інших? (Євр.13:7) Г) дисципліна є лицемірна, бо ми всі грішники?

Дисципліна в практичному її застосуванні.

Свідчення

Як всюди в різних установах, так і в житті кожної людини є такий важливий аспект як дисципліна. Якщо в нас її немає, то все піде неправильно, або зовсім призведе до хаосу. Дисципліна все розставляє на своє місце. Тим паче, така дисципліна повинна бути в церкві. Церковна дисципліна не менш важлива в житті християн. Перш за все, церква несе відповідальність за свою паству, вона, як мати, «виховує своїх дітей ростить їх, щоб вони були здоровими. Як сказано в одному вірші: «Христос - основа церкви». (Еф1:22) Церква — це Христос. Отже, за дисципліною, перш за все, слідкує сам Бог. Він все контролює і все бачить. Ми не можемо нічого сховати за його спиною. Хоч як би ми не старалися, все рівно в нас не вийде. Як говориться, все тайне буде явним. Але проблема не в тому, як ми щось сховаємо від Бога, але як ми будемо дивитися в очі нашим друзям або братам по вірі. Це все рівно що брехати Богу. Тому церква повинна пильно стежити за життям своїх членів церкви, тому що вона піклується про своїх дітей. Є така традиція навідувати членів церкви. Це навідування має бути хоча б раз на рік, в присутності двох або більше старійшин церкви. Це дуже

важливо, бо церква повинна бути і в побуті своїх прихожан, тобто бачити всі сторони життя. Так як Бог є у всіх сферах нашого життя, так церква несе відповідальність за кожну свою дитину.

Згідно статті 30 Бельгійського віровизнання яке говорить про те, що старійшини повинні стежити, щоб не відхилятися від того, що заповів нам Христос. Якщо виникне будь-яке відхилення від Божого послуху, то церква має право відлучити від своєї спільноти, для того, щоб відновити порядок і гармонію і церкви.

Ми є всі діти нашої Святої Церкви. Ми є Божі діти і належимо до його Царства. Ми знаємо, як важливо мати таку велику честь. Хоча ми її і не заслужили, але

Бог по своїй великій милості дав нам таку можливість. Ми не тільки повинні цінувати таку честь і привілей, але уже зараз, будучи ще на Землі, виконувати небесний статут. Статут - це правила, за якими живе Царство. Якщо їх порушувати, то таке Царство скоро загине. Але ми є Божі діти, і належимо до Його царства, отже будемо додержуватися тільки Його правил.

Отже, ця історія буде стосуватися саме цього факту в житті християн. Мені нелегко розповідати про цей момент свого життя, але я була під церковною дисципліною. Це порядок, за яким стежить церква, яким має бути життя християнина. І якщо він відступається, то церква своєю





турботою допомагає повернутися в лоно церкви, виправитися. Дисципліна передбачає виконання статуту, згідно якого, якщо член церкви не виправить свої вчинки, то його мають виключити зі спільноти церкви. Цей процес є довгим, і не миттєвим. Він потребує багато часу і зусиль, церква в особі пресвітерів попереджує про переступ і покарання, тобто відлучення, і назначає термін для виправлення, якщо член церкви відмовляється від подальших своїх дій і кориться дисциплінарним настановам, то з часом його реабілітують і приймають знову до лона церкви. Якщо все ж таки людина робить те, що і робила, тобто не виправляє своїх дій, то церква має право виключити її. Цей процес проходить в три етапи, або три нагадування, протягом яких член церкви має право подумати і виправити свою поведінку.

Мені в той час було досить важко, тому що мене недавно звільнили з роботи. Я втратила роботу і мені ні за що було жити. У той час до мене приїхав мій знайомий. Він дуже хотів залишитися жити в Мукачеві. Ми разом почали знімати квартиру. Поки ми це держали в секреті, то це було не так важливо. Але згодом церква і друзі зрозуміли, що ми живемо разом. На перший погляд це видається нормальним, але для общини це було неприпустимо, що ми живемо в одній квартирі. Хоча між нами і не було таких серйозних стосунків, але це було не важливо, тому що це показувало на неповагу до церкви. Тоді я це не розуміла, адже я вважала, що для мене так буде краще. Ми не могли дозволити собі окрему кімнату, тому що одна кімната була за ціною тодішньої моєї зарплати. Потроху я знову почала працювати, але моєї зарплати було недостатньо, щоб прожити одній в квартирі. Церква неодноразово пропонувала мені знайти інше помешкання, не таке зручне, але окремо. Я тоді в цьому не бачила можливості. Хоча я сама бачила, що для мене ця ситуація дуже неприємна, але я опиралася церковним старійшинам. Я вважала, що вони хочуть для мене не найкращий варіант. Та згодом все змінилося. Я відчула, що для

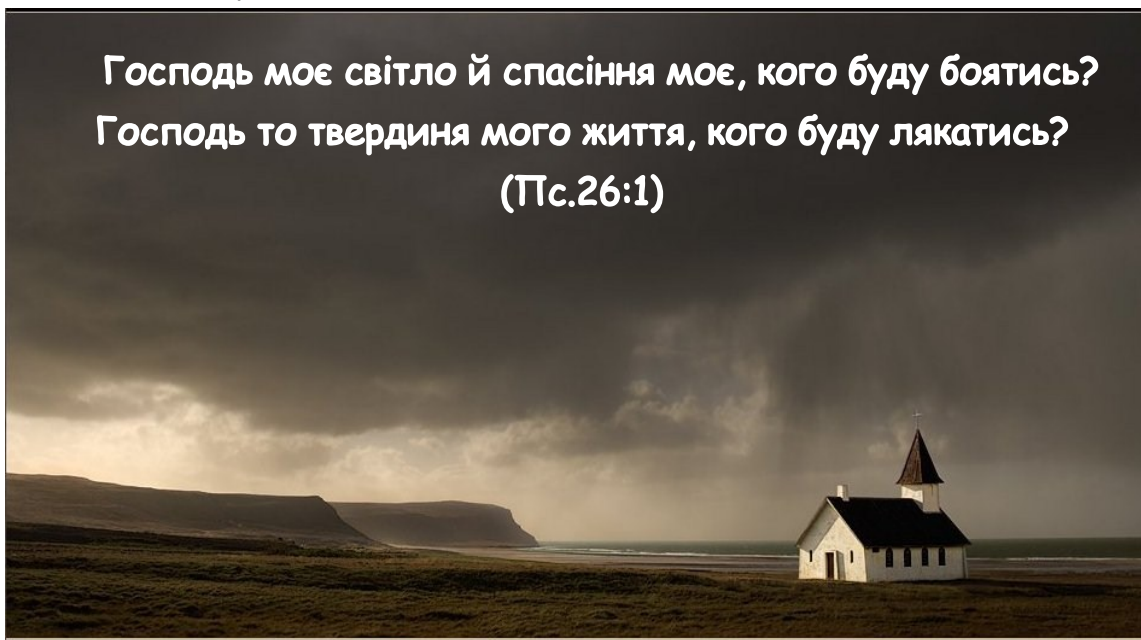
мене все це стає тягарем. Я відчувала себе брудною і грішною. Та я не могла все повернути назад, це потребувало великих зусиль. Перш за все, сказати своєму другу, щоб він поїхав. На той час він також не мав роботи, тобто я мала всі обов'язки: і оплату квартири, і прожитку брати на себе. Нам довелося шукати ще одного квартиранта, і ми знайшли ще одну

дівчину. Але й цього було замало. З одного боку, все рівно було важко, а з іншого, мій друг не хотів поїхати, так як він втратив паспорт. Ситуація була вкрай неприємною. Згодом він почав мені погрожувати, що він не поїде ніколи. Я була у відчаї. Я зрозуміла, що сама нашкодила собі. Але зі мною був Бог. Я просила Його, щоб він допоміг мені розібратися в цій ситуації, і щоб все стало, як раніше. Старійшини церкви постійно нагадували мені, що мені потрібно покаятися і знову повернутися до церкви. Я знала, що це дуже важливо для мене. Тому, що церква завжди була мені як матір, що виховує і вчить. Моя душа боліла, а серце кричало від болю і розпачу. Я хотіла змінити своє життя, яке сама занастила. Я просила Бога змінити мене. Мені було важко визнати свої помилки, але Бог був зі мною, і він забрав мій сором і стид, натомість залишилася лише віра і любов. Я згодилася на відвідування церковних старійшин, і вони навчили мене як правильно діяти. Мені потрібно було змінити своє життя і свою поведінку. Я визнала свої помилки і попросила прощення за все, що скоїла. З кожним днем моє життя знову почало набувати сенсу. Я залишила свого друга, і він змушений був поїхати.

Я відчувала себе вільною і щасливою. Жити в Бозі так приємно, наче мати крила за плечима. Бог звільнив мене не тільки від гріха, але і від мене самої. Та людина, яка жила в мені змінилася, і я народилася знову. Я повернулася до общини, яка радо прийняла мене. Це була перемога — Божа перемога над гріхом.

Хоча це був важкий момент в моєму житті, але я багато чому навчилася. Я зрозуміла, що б не трапилось зі мною, Бог і церква завжди будуть зі мною. Вони завжди підтримають, в будь-якій ситуації. І я раджу іншим також не відвертатися від Бога і Церкви, тому що це ваше життя, ваше вільне і щасливе життя в Царстві Небесному, в якому є тільки любов, мир і доброта. Все інше не так важливо.

**Господь моє світло й спасіння моє, кого буду боятись?
Господь то твердиня мого життя, кого буду лякатись?
(Пс.26:1)**





Сухожилля Церкви: біблійні принципи церковної дисципліни

Р. Дін Андерсон

Наш Господь Ісус Христос обговорював питання церковної дисципліни зі своїми учнями, переслідуючи чіткі цілі. Це обговорення не було простою бесідою, адже робота Христа по зміцненню Своєї Церкви піддається постійним нападкам сатани. Ні одна з помісних церков нашого Господа не позбавлена від диявольських атак. Але Христос через Свою превелику любов і милість дарував своїм церквам зброяння церковної дисципліни. Наш Господь бажає, щоб ми могли продовжувати боротьбу з дияволом і спокусами в нашому непростому житті. З допомогою церковної дисципліни Він надає дієві засоби, завдяки яким ми можемо допомагати один одному зростати у святості. Ми повинні завжди пам'ятати, що церковна дисципліна (в загальному сенсі) є засобом, який має використовуватися всіма членами церкви. Не тільки пастор і старійшини церкви повинні займатися питанням церковної дисципліни. Дисципліна є невід'ємною частиною живої і дієвої християнської громади, яка щиро бажає показати всім грані Христової любові в повсякденних обставинах життя своїх членів – любові, яка проявляється у турботі один про одного, єдності членів церкви, допомоги, молитви і (коли це потрібно) вмовляння з любов'ю.

Важливість церковної дисципліни

Кальвін порівнював церковну дисципліну з сухожиллями людського тіла. Дисципліна зміцнює церкву і не допускає її розкладання. У Євангелії від Матвія, в 18 главі вказується, що навіть особисті гріхи однієї людини можуть стати проблемою для всієї церкви. Гріх, в якому людина не бажає каятися, стає відомим всім громаді. Для церкви дуже важливо відреагувати на такий факт. Адже присутність гріха в церкві опозогає її.

Церковна дисципліна в Старому Завіті

Хоча в Новому Завіті існує своя специфіка порядку дії церковної дисципліни, нам слід пам'ятати, що саме поняття «дисципліна церкви» не виникло на рівному місці з приходом Ісуса Христа. Ще в Мойсєєві Законі містилися вказівки, як ставитися до гріховних дій ізраїльтян. У книзі Левит

19:17–18 описано, як Господь закликає Свій народ застерігати один одного в дусі братерської любові: *«Не будеш ненавидіти брата свого в серці своєму. Конче вияви неправду свого ближнього, і не понесеш гріха за нього. Не будеш мститися, і не будеш ненавидіти синів свого народу. І будеш любити ближнього свого, як самого себе! Я Господь!»* Якщо я не вкажу своєму братові на його гріх, тоді моє мовчання призведе до плачевних наслідків. Бог порохує його гріх мені, тому що я знав про цей гріх, але нічого не зробив для поліпшення ситуації.

Але що робити, якщо грішник не відзвучується на братські настанови і продовжує перебувати у своєму гріху? У книзі Чисел 15:22–31 міститься кілька заповідей, які пояснюють порядок дії церковної дисципліни в Старому Завіті. Слід зазначити, що в цій книзі показана чітка різниця між «ненавмисним» гріхом і гріхом, який був здійснений людиною «усвідомлено».

Відсікання гілки (відлучення від церкви)

Дуже важливо зрозуміти, що «відлучення від церкви» не було назавжди. Приклад Манасії в даному випадку дуже показовий. Манасія повстав з «зухвалою рукою» проти Господа, навів на себе кару Божу у вигляді вигнання. Але коли ця людина щиро розкалася у своєму гріху, Господь простив його і відновив в числі Ізраїлевого народу (2-а Хронік 33:12–13).

Виключення з числа ізраїльського народу (відлучення) навіть у Старому Завіті було тимчасовим заходом. Як тільки грішник щиро каявся у своїх гріхах, відлучення скасовувалося. Завдяки своєму щирому і усвідомленому покаяттю, яке видно оточуючим людям, грішник відновлює своє положення в середовищі народу Завіту.

Дисципліна в Новому Завіті

Порядок дії церковної дисципліни викладено нашим Господом і записаний в Євангелії від Матвія 18:15–20. Цей текст є основоположним для обговорення питання церковної дисципліни в Новому Завіті. На підставі цього тексту ми розглянемо базові положення дисципліни в церкві, а також практичні поради щодо застосування церковної дисципліни в повсякденному житті християнської громади.

Якщо ми дізналися про особливий гріх, тоді у відповідності зі Словом Божим нам слід попередити грішника



наодинці. Перший крок церковної дисципліни найбільш важкий з усіх кроків, але в той же час найбільш важливий. Він вимагає від нас не тільки хоробрості, але і особливої попередньої підготовки. Якщо ми знаємо, що брат грішить і не кається у скоєному, тоді ми повинні діяти (Левит 19:17–18). Але це дія починається з дослідження самих себе. Перш ніж попереджати і викривати когось в дусі братерської любові, нам слід перевірити свій духовний стан і задати собі безліч питань:

а) Чи переслідуюмо правильні цілі? Чи є нашою мотивацією любов до брата, навіть якщо у нас немає близьких дружніх відносин? Можливо, нам потрібно попросити вибачення за те, що ми не встановили справжньої дружньої зв'язок у Христі з цим братом в минулому.

б) Чи впевнений я, що не живу в такому ж гріху? Ми повинні бути впевнені, що не є лицемірами. Ісус попереджав своїх учнів про таку небезпеку: *«І чого в оці брата свого ти заскалку бачиш, колоди ж у власному оці не чуєш?»* (Матв. 7:3). У той же час нам не слід використовувати цей вираз як виправдання своєму небажанню попередити і винуватити брата. Дуже легко думати: «Ох, я теж грішник. Я вважаю, що буду поступати лицемірно, якщо почну говорити з братом про його гріх». Нам слід пам'ятати, що Господь не створив «еліту святих» для попередження і викриття тих, хто перебуває у своїх гріхах. Він вимагає цього від кожного члена церкви. Але якщо ми переконані, що наші гріхи перешкоджають можливості братнього вмовляння, тоді ми зобов'язані



вирішити цю проблему, і тільки потім попереджати і викривати свого брата в його зріхах. Таким чином, якщо ми самі не розкаємося в наших зріхах, тоді ми зобов'язані утриматися від участі у Вечері Господній, поки не зробимо згідний плід покаяння.

Перший крок

Отже, якщо ми зважилися поговорити зі своїм братом по вірі, нам слід молитися про нього і просити Господа благословити нашу зустріч. Крім того, ми повинні підготуватися до цієї зустрічі належним чином. Також нам слід досліджувати Святе Письмо щодо даного предмету. Адже попередження та викриття в гріху – дуже серйозна справа. Тому нам потрібно взяти з собою Біблію. Всі наші дії повинні відображати нашу покору Святому Письму. Ви повинні проводити бесіду в дусі лагідності і любові. Буде корисним пояснити братові мотиви, що спонукали вас поговорити з ним, і показати, що його гріх ображає, перш за все, Христа. Також слід сказати, що ми такі ж грішники, як і він. Ми нічим не відрізняємося від нього. Ми зобов'язані розмовляти в дусі смирення, мудрості і розуміння!

Другий крок

Другий крок вимагає від нас ретельного вибору одного або двох братів для продовження бесіди з грішником. Досить однієї такої розмови при свідках, щоб зрозуміти подальші дії завзятість у своєму гріху брата. З іншого боку, наш Господь не відкидає можливість повторних зустрічей з братом в присутності свідків.

Третій крок

Пристаючи до розгляду третього кроку, нам слід зрозуміти зміст виразу «сказати церкві (громаді)». Потрібно дуже обережно тлумачити цю фразу. Було б неправильним припускати на підставі даного тексту, що нам слід розкрити всі деталі гріховного поведінки брата всієї громаді.

Як нам користуватися третім кроком церковної дисципліни в сучасній новозавітній церкві? Надзвичайно важливо в рамках третього кроку дисципліни розповісти про гріх брата старійшинам помісної церкви. Старійшини зобов'язані розглянути його питання і спробувати відвернути брата від гріховного шляху. Реформатські Церкви на рівні синодів розробили порядок проведення даної дисциплінарної процедури. Якщо рада

старійшин після проведення численних зустрічей не переконала брата в необхідності покаяння, тоді його слід відлучити від участі у Вечері Господній. Таке ставлення вказує на величезну небезпеку гріха для життя запобіженого грішника і всієї церкви. Така людина піддає смертельному ризику свою душу, адже на кону виявляється його прощення та спасіння.

«Як поганин і митник»

Форма відлучення від церкви містить слова Христа, записані в Євангелії від Матвія 18:17: «*Хай буде тобі, як поганин і митник!*». Христос показує, як громада повинна ставитися до відлучення людини. Але що наш Господь мав на увазі під цими словами? Протягом останнього сторіччя стало популярним наступне тлумачення даного тексту: Ісус говорить нам, що ми повинні ставитися до відлученого брата, як до невірної людини. Нам слід благовістити йому заново. Ми повинні ставитися до цієї людини так, як Христос ставився до митників і грішників.

Яким би приблизливим не було дане тлумачення, все ж нам слід зробити кілька критичних зауважень. По-перше, порівняння з тим, як Ісус ставився до митників і грішників, є неприйнятним в цій ситуації. Адже Господь добре ставився саме до тих митників і грішників, хто щиро бажав слухати Його слова. Митники і грішники, яких Він збирав навколо себе, бажали слухати Його звістку про прощення і примирення з Богом. Тому відлучений брат, який не бажав слухати Слово Боже і своїх побратимів по вірі (а саме – старійшин), знаходиться в цілком іншому становищі.

Ісус не мав на увазі, що ми повинні розглядати відлученого брата як язичника, адже багато відлучених від церкви людей не бажать залишати християнську віру. Ось чому вони часто шукають церковного членства в інших помісних громадах. Нам слід пам'ятати про одну дуже важливу істину. Ці люди були відлучені від церкви не з причини своєї невіри в Бога. Вони були відлучені тому, що не бажали розкаятися у своїх гріхах.

У 5 розділі Першого послання до Коринтян апостол Павло пояснює, як слід ставитися до людини: «*Я писав вам у листі не єднатися з перелюбниками, але не взагалі з цюгосвітніми перелюбниками, чи з користолобцями, чи з хижакми, чи з ідолянами, бо ви мусіли були б відійти*

від світу. А тепер я писав вам не єднатися з тим, хто зветься братом, та є перелюбник, чи користолобець, чи ідолянин, чи злоріка, чи п'яниця, чи хижак, із такими навіть не їсти!» (1 Кор. 5:9-11). Це не єдине повеління Павла. Прочитаєте для порівняння уривок з 2-го послання до Солунян 3:14-15: «*Коли ж хто не послухає нашого слова через цього листа, зауважте того, і не майте з ним зносин, щоб він був посоромлений. Та не майте його за неприятеля, а навчайте, як брата.*».

У цьому тексті присутні кілька елементів. По-перше, незважаючи на відлучення брата від церкви, все ж залишається братський зв'язок з церквою. Павло говорить: «навчайте, його як брата». З відлученням від церкви братом слід спілкуватися не так, як з невірними. Адже він був хрещений. Він чужо проповіді Божого Слова. Все це відокремлює його від невірних цього світу. Йому слід не благовістити, але ставитися до нього з братньою любов'ю. По-друге, вираз «не майте з ним зносин» не означає повну відсутність контактів з відлученими людьми. Ми можемо продовжувати застерігати їх і намагатися переконати відмовитися від свого гріховного способу життя. Для продовження нашого спілкування з відлученими від церкви людьми дуже важливо говорити їм про правильний шлях і про руйнівну силу гріха в їх житті.

Очікувані результати

Господь дарував нам процедуру церковної дисципліни для того, щоб повернути грішника від неправильного шляху. У Євангелії від Матвія 18:12-14 описано, як Ісус розповідає притчу про загублену вівцю. Пастух не зупиняється ні перед чим, щоб врятувати вівцю свого стада. Процедура церковної дисципліни ґрунтується саме на такому підході. Якщо заблукана вівця не кається у своїх гріхах, тоді її відлучають від пастви Господнього стада. Але навіть відлучення ставить перед собою мету повернення грішника до церкви. У 1-му посланні до Коринтян 5:5 Павло навіть віддає грішника сатані «*на погубиль тіла, щоб дух спасся Господнього дня.*» Нам не дуже приємно приймати такі дисциплінарні заходи, але, тим не менше, Господь дає нам цю форму демонстративної попередження і викриття, щоб ми могли повернути грішника назад до церкви.



Сповідь диякона церкви

(Зі старого християнського журналу)



Диякон був добрий, тихий, вірний і люб'язний чоловік. Одного разу відвідав його неспокійний, честолюбний член церкви. Він завжди завдавав занепокоєння серед віруючих, а особливо повставав проти пресвітера церкви, щоб відсторонити його від служіння.

Диякон вийшов назустріч відвідувачеві і після звичайного вітання той почав говорити з дияконом про духовну слабкість в церкві і відсутність пробудження впродовж трьох років.

- Як, ви думаєте, чи є причина того, що наша церква не розвивається? - Питав він наполегливо.

Диякон не був готовий сказати йому свою думку, а тому, трохи подумавши, відповів:

- Ні, я не знаю.

- Чи думаєте ви, що в церкві точно виконують доручену їм справу?

- Ні, не думаю.

- Чи думаєте ви, що наш пресвітер цілком усвідомлює важливість свого обов'язку?

- Ні, не думаю.

Очі цього порушника церкви забігали і, набравшись сміливості, він запитав:

- Чи ви думаєте, що брат пресвітер особлива людина?

- Ні, не думаю.

- Чи ви думаєте, що його проповіді особливо сильні?

- Ні, не думаю.

Підбадьорившись односкладовими відповідями, той далі продовжував:

- У такому разі, чи не думаєте ви, що було б краще, якби ми звільнили його від служіння і запросили іншого?

Старий диякон схопився, як підстрелений і голосніше звичайного вимовив:

- Ні, не думаю!

- Чому? - Сказав здивований відвідувач, - адже ви погоджувалися з усім, що я говорив, чи не так?

- Ні!

- Ви так мало говорите, що ніхто не може зрозуміти, що ви думаєте? - Сказав збентежений відвідувач.

- Я колись так багато говорив, за шістьох, - відповідав старий диякон, встаючи на ноги, - але ось уже 30 років тому, як я утихомирив своє серце і приборкав свій язик, з тих пір я ходжу смиренно перед Богом. Я дав тоді Богу урочисту обіцянку, і прошу вас не спокушати мене, щоб мені не порушити її.

Гість здивувався, побачивши серйозність досі мовчазного диякона, а потім запитав:

- Що таке трапилося з вами тридцять років тому?

- Добре, я розповім вам. Я був захоплений таким же ділом, як ви тепер, щоб відсторонити одного з Божих служителів з того місця, де Сам Господь його поставив. В своїй сліпоті я думав, що це малозначуща справа - зрушити одну з "зірок", яку Господь тримає у Своїй правиці, лише б мені від цього було задоволення, і щоб місця в церкві заповнювалися тими, які відійшли від євангельської простоти. Я і ті, які направляли мене до цього - бо я усвідомлюю, що був дурний і невіглас -

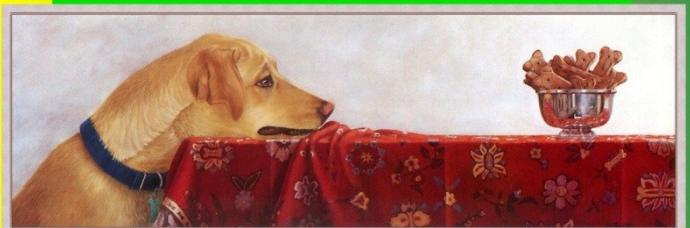
лестили собі, що ми робимо це свідомо, і що це було справою Божою - відсторонити служителя Його від кафедри. Ми були стривожені, що не було пробудження в церкві, і в той же час розголошували наклеп про служителя, критикували і руйнували діло Боже замість того, щоб підтримувати нашими стараннями і молитвами руки

служителя Божого, від якого так суворо вимагали благословень. Він не міг тягнути колісничі спасіння в той час, коли нас, шестеро людей, глузливо дорікали йому в слабкості, і, як важкий свинець, були причеплені до коліс. Ми його настільки змучили, що він виснажений і змучений нами, зліг у ліжку, будучи тяжко хворий.

Не встиг він піти з землі, як Бог Духом Своїм відвідав нас, щоб показати, що Він благословив труди Свого дорогого, нами знедоленого служителя. Наші серця були розтриті, і тоді наші свавільні діти звернулися до Господа. І я вирішив у зручний час відвідати свого колишнього пресвітера, сповідати свій гріх і подякувати йому за його вірність моїм дітям, в серцях яких довгий час тому було посіяне насіння Євангелії, яке тепер зійшло і дало плід. Але Бог відмовив мені в цьому, щоб дати мені урок, який має пам'ятати кожна дитина Божа, - той, хто торкається до одного з Його слуг, торкається до зіниць ока Його.

«Одного дня, я взяв з собою мого сина і відправився на відстань 40 км, щоб іще побачити нашого пресвітера. Був вечір, коли ми прибули туди, і його дружина з почуттям, яке було цілком природним по відношенню до того, хто несправедливо поступив з її чоловіком і настільки образив його, відмовила мені увійти в його кімнату. Вона сказала (і її слова були мов стріли в мою душу): "Він помирає, і коли побачить вас, це тільки збільшить його страждання".

Я сказав сам до себе: "Що сталося? Чоловік цей, через працю якого я був приведений до Христа, чії руки хрестили мене, який втішав мій дух у моїй великій печалі, який перш ніж лукаві люди розділили нас, був для мене як брат, - цей чоловік не може мирно вмирати в моїй присутності? Боже змилуйся! - волав я, - що я наробив?" Я висповідав свій гріх перед тією лагідною жінкою і благав її, заради Христа, дозволити мені стати на коліна перед вмираючим Господнім слугою та отримати від нього прощення. Я нічим іншим більше не цікавився.



Пильнуйте й моліться, щоб не впасти на спробу, бадьорий бо дух, але немічне тіло. (Матв.26:41)



Коли я увійшов до кімнати благословенного воїна Христового, якого сила вже залишала, він відкрив свої втомлені очі і сказав: «Брат Іван! Брат Іван!»

Я нахилився над ним і, ридаючи, сказав: "Мій пастир! Мій пастир!" Потім він підняв мою бліду руку, виголосив дуже зворушливим і глибоким голосом: "Не торкайтеся до Моїх помазанців, а пророкам Моїм не робіть зла" (1 Хр. 16:22). Він був в несвідомому стані, однак вигляд мого обличчя приніс останні земні страждання його змученій душі.

Я поцілував його і сказав, який дорогий він був для мене. Я просив вибачення у нього за свою невірність і обіцяв піклуватися про його вдову та осиротілих дітей. Я провів з ним цілу ніч, і на світанку його очі закрилися. Я запропонував його вдові свій будинок, в якому вона могла жити, але вона сказала: "Я все прощаю вам, але мої діти, які з глибоким почуттям переносили страждання свого батька, ні за що не захочуть, щоб я байдуже поставилася до його пам'яті, приймаючи будь-що від тих, хто завдали йому стільки горя і прискорили його відхід у вічність. Він доручив нас Богові, Який не залишить нас".

Ті передсмертні слова не переставали звучати у моїх вухах. Коли я спав, Христос стояв у сні переді мною і говорив: "Не торкайтеся до Моїх помазанців, а пророкам Моїм не робіть зла". Ці слова переслідували мене досі, поки я цілком не усвідомив відповідальне становище, в яке Христос поставив тих, які залишили все заради Нього, і я, розкавшись перед Богом, дав обітницю любити їх заради Христа, навіть якщо вони і роблять помилки.

З того часу, мій брате, я став говорити менше і почав підтримувати свого пресвітера, хоча він і не "надзвичайний людина". Прилипне язик мій до гортані і забуде за мене правця моя, перш ніж я посмію розлучити те, що Бог спарував.

Якщо робота пресвітера закінчена в цьому місці, де його Бог поставив, то я вірю, що Він Сам вкаже йому це.

Отже, я не приєднуюсь до вас у вашій справі, по якій ви прийшли до мене. Я віддав би все, що маю, аби виправити ту помилку, яку я зробив 30 років тому. Звернись до Господа і проси у Нього прощення у гріху твоєму».

Ця рішуча відповідь старого диякона своєму відвідувачеві поклала кінець спробі замінити свого пресвітера новим, більш діяльним.

Дорогі брати і сестри!

Запрошуємо вас відвідати сайт
"Реформатське богослов'я для України":
<http://reformed.org.ua>.

Цей сайт присвячений реформатському руху в слов'янському світі в цілому і Україні зокрема. Ви знайдете тут багато різних статей, пов'язаних із минулим та сьогоденням реформатського богослов'я, духовності та церковного життя. Сподіваємось, ці матеріали сприятимуть розвитку біблійного та реформатського богослов'я у слов'янських країнах. Для досягнення цієї мети ми пропонуємо власні переклади статей реформатських богословів з Нідерландів, США та інших країн. Крім цього, ми публікуємо "класичні" праці різних християнських теологів минулого і сучасності. Ми не завжди погоджуємось із усім, що вони пишуть, проте ми вважаємо, що реформатське богослов'я глибоко вкорінене у вченні отців церкви, і прагнемо перейняти найкраще із інших християнських традицій – в межах, у яких вони відповідають Слову Божому як джерелу мудрості.

Запрошуємо також взяти участь у форумі, на якому обговорюються питання, пов'язані із реформатським рухом в його найширшому розумінні.

ХРИСТИЯНСЬКА БІБЛІОТЕКА

Християнські подарунки, які проповідують

Біблії, книги, відео- та аудіо продукція, сувеніри
м.Свалява, вул.Борканюка (біля муз.школи)

тел.050 6665549

працюємо: пон.-п'ятн.: 10.00-16.00



Технічний редактор: Мурза Вячеслав

Члени редколегії: Мурза В.В.,

Пилипенко В.В., Молнар Шандор

НАША АДРЕСА:

вул.Визволення 164/1, м.Свалява

Закарпатська область, Україна, 89300

Телефон: (03133) 73061 e-mail: uerc@ukr.net

Тираж видання: 1000 примірників.

Періодичність – раз у два місяці

Газета розповсюджується за пожертви

Знаємо...



МОЛОДИЙ



ЗАКОХАНИЙ



ЗАЙНЯТИЙ



СТАРИЙ



ПІЗНО

...ЩОБ ДУМАТИ ПРО БОГА